

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 4. října 2022 odvolání obžalované Jany Č., narozené xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2022, č. j. 71 T 120/2020 - 255, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalované Jany Č. **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná Jana Č. uznána vinnou přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odstavec 1 trestního zákoníku (bod 1 výroku o vině), přečinem přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odstavec 2 trestního zákoníku (bod 2 výroku o vině) a přečinem zpronevěry podle § 206 odstavec 1 trestního zákoníku (bod 3 výroku o vině), jichž se měla dopustit tím, že

1.) v době od roku 2017 do března roku 2020 v Ostravě, s vědomím, že se jedná o psychotropní látku pervitin, obsahující účinnou látku metamfetamin a dimethylsulfon, a se znalostí jejich negativních účinků na lidský organismus, tuto opakovaně prodávala dalším osobám, a to

- *Marcele M., narozené xxx, které v uvedeném období, v četnosti minimálně dvakrát měsíčně, to je minimálně v 78 případech, prodala vždy za částku 200 Kč spotřební dávku pervitinu o hmotnosti minimálně 0,1 g, o nejnižším obsahu účinné látky metamfetaminu, avšak v obvyklé kvalitě, to je celkově minimálně 7,8 gramů, a*
- *Haně F., narozené xxx, které dne 10. 1. 2020 v Ostravě – Porubě, na ul. Opavské, v prodejně Albert, prodala za částku 500 Kč 0,17 g pervitinu, v obvyklé kvalitě, obsahující účinnou látku metamfetamin a dimethylsulfon,*

a tímto svým jednáním bez příslušného povolení k nakládání s návykovými látkami a bez úmyslu splnit zákonné podmínky legálního nakládání s nimi, protiprávně nakládala s pervitinem, obsahujícím účinnou látku metamfetamin, který je uveden v příloze č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, jako psychotropní látka zařazená do Seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách,

2.) od blíže nezjištěné doby do dne 25. 2. 2021 v 09:50 hodin, kdy byla zadržena Policií ČR, zejména v Ostravě-Porubě, na ulici Vřesinská, v batohu, v osobním motorovém vozidle zn. Mercedes Benz, RZ xxx, s vědomím, že se jedná o návykovou látku pervitin, s níž není možno volně nakládat, jakožto jeho pravidelná uživatelka bez povolení přechovávala pro svou potřebu plastový sáček, tzv. dealerák, s 0,771 g hnědé látky obsahující 49 % metamfetaminu, tj. 0,378 g metamfetaminu báze, 4 ks plastových sáčků, tzv. dealeráků, s celkově 1,672 g žluté krystalické látky obsahující 79 % metamfetaminu, tj. 1,321 g metamfetaminu báze, plastový sáček, tzv. dealerák, s 1,65 g sušené rostlinné hmoty zelené barvy obsahující THC, plastový sáček, tzv. dealerák, znečištěný zbytky žlutohnědé látky obsahující dimethyltryptamin (DMT) a plastový sáček, tzv. dealerák, s 13,339 g béžové látky obsahující dimethylsulfon (MSM),

přičemž pervitin je chemicky definovaný jako metamfetamin, který je uveden v příloze č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., o seznamech návykových látek, jako psychotropní látka zařazená do Seznamu II podle Úmluvy o

psychotropních látkách, a nakládala tak se jmenovanou látkou bez splnění podmínek k nakládání s touto látkou stanovených zákonem, aniž měla v úmyslu tyto podmínky splnit, tedy protiprávně,

3.) v době od 1. 12. 2019 do 8. 4. 2021 v xxx, na ulici xxx, vedena zjištěným záměrem se neoprávněně obohatit, vyjma dvou částek ve výši 200 Kč předané nezletilému synovi T. Č. v dosud neupřesněné době na jaře roku 2020, vyjma částky ve výši 500 Kč předané nezletilému synovi v měsíci červenci 2020 a částky ve výši 500 Kč předané v srpnu 2020, si neoprávněně ponechala a užila pro vlastní potřebu měsíční výplatu sirotčího důchodu svého nezletilého syna T. Č., nar. xxx, který mu byl přiznán na základě rozhodnutí ČSSZ Praha pod č. j. xxx, a tento vyplácen k jejím rukám jako zákonnému zástupci, včetně mimořádné výplaty ve výši 5 000 Kč v měsíci prosinci 2020, přičemž výše sirotčího důchodu činila v době od 18. 1. 2019 do 17. 1. 2020 ve výši 1 806 Kč měsíčně, v době od 18. 1. 2020 do 17. 1. 2021 ve výši 1 985 Kč měsíčně a v době od 18. 1. 2021 do 17. 4. 2021 ve výši 2 048 Kč měsíčně, a tyto sirotčí důchody byly měsíčně poněkudovány matce Janě Č. a vypláceny prostřednictvím pošty Ostrava 8, včetně mimořádné výplaty ve výši 5 000 Kč v měsíci prosinci 2020, a to i přes skutečnost, že nezletilý syn T. Č. se fakticky zdržoval u své babičky Dany Č. od měsíce prosince 2019, přičemž na základě rozsudku Okresního soudu v Ostravě č. j. 0 P 72/2020, 41 P a Nc 30/2020 ze dne 4. 8. 2020 byl svěřen do péče babičky Dany Č., čímž poškozenému nezletilému T. Č. způsobila škodu ve výši 35 370 Kč.

2. Za uvedené přechiny a sbíhající se přechin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku z trestního příkazu Okresního soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2021, č. j. 71 T 37/2021-65, jenž jí byl doručen dne 21. 5. 2021 a nabyl právní moci dne 1. 6. 2021, byla odsouzena podle § 283 odstavec 1 trestního zákoníku a § 43 odstavec 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 roků, jehož výkon byl podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků a 6 měsíců. Dále byl obžalované podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 15 měsíců. Podle § 70 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku byl obžalované uložen trest propadnutí věci, a to látek a sáčků podrobně specifikovaných ve výroku napadeného rozsudku, které byly vydány a zajištěny v souvislosti s jednáním obžalované pod bodem 1) a 2) výroku o vině. Podle § 70 odstavec 1 trestního zákoníku byl obžalované uložen trest propadnutí věci, a to bankovky v hodnotě 500 Kč. Současně byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2021, č. j. 71 T 37/2021-65, který byl obžalované doručen dne 21.5.2021 a nabyl právní moci dne 1.6.2021, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
3. Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu byla obžalovaná zavázána k náhradě škody ve výši 35 370 Kč poškozenému T. Č.
4. Proti rozsudku soudu prvního stupně podala obžalovaná Jana Č. odvolání, které zaměřila proti všem výrokům.
5. V rámci odvolání namítla, že důvodem jeho podání je především nesprávně zjištěný skutkový stav a nesprávné vyhodnocení svědeckých výpovědí, respektive věrohodnosti svědků. Z toho vychází nesprávné právní hodnocení jednání obžalované. Obžalovaná shrnula, že jednání pod bodem 1) dílem doznala (ve vztahu k Haně F.), dílem nespáchala (ve vztahu k Marcele M.), jednání pod bodem 2) nespáchala, neboť nevěděla, že v batohu Marcely M. se nachází pervitin, a jednání pod bodem 3) není trestným činem, neboť jako zákonná zástupkyně poškozeného spravovala jeho jmění tvořením úspor.
6. Následně podrobně rozvedla odvolací námitky. Pokud se týče výroku o vině pod bodem 3), pak se obžalovaná jako zákonná zástupkyně v rámci správy jmění poškozeného rozhodla, že mu nebude vyplácet sirotčí důchod, ale bude mu jej spořit. Svého syna nechtěla poškodit, pouze se neztotožnila s tím, aby sirotčí důchod utrácel. Bylo opomenuto, že poškozenému byl zakoupen mobilní telefon za částku zhruba 7 000 Kč. Obžalovaná a její rodiče si neschovávali úctenky od každého nákupu ve prospěch poškozeného, neboť to nepovažovali za nutné. Obžalovaná dále zdůraznila, že dne 11. 12. 2018 zemřel její manžel, což jí způsobilo psychické potíže a vedlo ji k zneužívání

návykových látek a k činu pod bodem 1) výroku o vině, tedy předání pervitinu Haně F., což obžalovaná doznává. Tímto hradila svůj předchozí dluh ve vztahu k paní F. Jednalo se však o výjimečný čin, když se jinak distribuci návykových látek nevěnovala a prostředky na živobytí si takto neobstarávala. Výše uvedená životní situace vedla k napětí mezi obžalovanou a jejím synem, což vyústilo v odchod syna k matce jeho otce. Narůstal tak rozkol mezi rodinou obžalované a rodinou zemřelého manžela. Přesto se soud nevěnoval otázce, které skupině svědků je možné důvěřovat. Soud bez dalšího konstatoval, že výpovědi Pavla a Zdeňky Z. jsou účelové ve snaze pomoci obžalované. Soud se nevěnoval otázce, proč uvěřil Daně a Pavlu Č., kteří neskrývali zášť a opovržení vůči obžalované. V takovém prostředí přitom poškozený žije a je ovlivňován mimo jiné drahými a nepřiměřenými dárky. Není proto překvapivé, že tito svědci vypovídali ve shodě s poškozeným. Ve vztahu k výroku o vině pod bodem 1) a 2) obžalovaná poukazuje dále na to, že svědkyně M. má špatné vztahy s obžalovanou a sama byla ohrožena trestním stíháním ve vztahu k bodu 2). Tyto okolnosti však nebyly soudem reflektovány v rámci hodnocení věrohodnosti této svědkyně. Přestože určitá míra neúplnosti výpovědi je ve vztahu ke svědkům Z. důvodem pro závěr o jejich nevěrohodnosti, ve vztahu ke svědkyni M. tomu tak již není. Jedná se tedy o nekonzistentní přístup soudu při hodnocení svědků. M. si totiž jen mlhavě vybavovala množství údajně zakoupeného pervitinu a časové období údajné distribuce, na otázky odpovídala pochybně. V roce 2017 obžalovaná pervitin vůbec neužívala a nebyla v kontaktu se závadovým prostředím. Soud poté mechanicky vynásobil tvrzený odběr M. počtem měsíců a odsoudil obžalovanou za distribuci minimálně v 78 případech, přičemž jedna dávka měla činit minimálně 0,1 gramu pervitinu. Nebylo ani blíže zjištěno, že se skutečně jednalo o prodej pervitinu od 1. 1. 2017 do března 2020, jak bylo pojato do výroku o vině. Nebylo zjištěno, jaké bylo minimální množství jedné dávky pervitinu. M. pouze uvedla, že nakupovala za 200 Kč, o jaké množství se jednalo, si nevybavila. Taktéž nebylo objasněno, že se skutečně jednalo o pervitin. Ve vztahu k výroku o vině pod bodem 2) byla M. sama ohrožena trestním stíháním, neboť pervitin byl nalezen v jejím batohu, který si zapoměla v autě obžalované. Obžalovaná navrhovala výslech svědka Jiřího V., který se mohl vyjádřit k vlastnictví batohu, ale i k osobě M. a průběhu onoho rána. Neprovedení tohoto důkazu je vadou řízení. Z výpovědi obžalované a výpovědi zasahujícího policisty K. přitom vyplývá, že obžalovaná v době zadržení spíše směřovala zpět na ulici Havanskou, což je v souladu s její verzí, že byla na cestě vrátit batoh M. Ve vztahu k výroku o náhradě škody nebyla přinejmenším zohledněna koupě mobilního telefonu v částce asi 7 000 Kč.

7. Obžalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a nově rozhodl na základě doplněného dokazování.
8. U veřejného zasedání obhájce obžalované i sama obžalovaná setrvali na již uplatněných odvolacích námitkách a závěrečném návrhu a doplnili, že se navrhuje doplnění dokazování výslechem svědka Jiřího V. a poté, vyjma skutku pod bodem 1) ve vztahu k distribuci paní F., zproštění obžaloby.
9. Odvolání bylo podáno včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odstavec 1 trestního řádu), oprávněnou osobou [§ 246 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu], a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu), neshledal ani jiného důvodu k jeho zamítnutí podle § 253 odstavec 1 trestního řádu nebo odmítnutí podle § 253 odstavec 3 trestního řádu.
10. Z podnětu podaného oprávněného prostředku odvolací soud přezkoumal podle § 254 odstavec 1, odstavec 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení napadenému rozsudku předcházející, a po projednání ve veřejném zasedání dospěl k závěru, že odvolání obžalované není důvodné.
11. V řízení, jež rozsudku předcházelo, odvolací soud neshledal žádné procesní vady, které by měly za následek nedostatečné objasnění věci či porušení práva obhajoby. Nebylo tedy důvodu k jeho zrušení podle § 258 odstavec 1 písmeno a) trestního řádu.

12. Přezkoumáním napadeného rozsudku krajský soud zjistil, že se v něm okresní soud správně, logicky a přesvědčivě vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Rozvedl, které důkazy provedl, jak je hodnotil, jak se vypořádal s obhajobou obžalované a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Rozsudek netrpí podstatnými vadami a jeho odůvodnění svým obsahem odpovídá kritériím uvedeným v § 125 trestního řádu. Nalézací soud provedl dostupné důkazy v rozsahu pro rozhodnutí nezbytném v souladu s § 2 odstavec 5 trestního řádu, čímž zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Provedené důkazy poté hodnotil ve smyslu § 2 odstavec 6 trestního řádu při řádném uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Dbal na to, aby byly stejně objasněny okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obžalované. V tomto směru krajský soud namítané pochybení rozsudku soudu I. stupně stran nesprávného zjištění skutkového stavu věci a nesprávného hodnocení důkazů neshledal. Okresnímu soudu nelze vytknout, že by některý podstatný a stěžejní důkaz neprovedl nebo, že by hodnocení důkazů provedl v rozporu se zákonem či pravidly formální logiky. Vzhledem k tomu je možno odkázat na odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, se kterým se krajský soud ztotožnil. Odvolací soud přitom respektoval hodnocení důkazů soudem I. stupně, jímž je ve smyslu § 263 odstavec 7 věta poslední trestního řádu i vázán.
13. Krajský soud konstatuje, že odvolací námitky obžalované jsou jen opakováním její obhajoby uplatněné před nalézacím soudem, který se s ní dostatečně vypořádal. Podstatu odvolacích námitek tvoří zpochybnění hodnocení věrohodnosti svědků ze strany nalézacího soudu a na to navazujících skutkových zjištění. Obžalovaná tak v rámci odvolání v podstatě provádí vlastní posouzení věrohodnosti svědků a předkládá vlastní hodnocení důkazů založené výhradně na verzi obhajoby. Odvolací soud naopak musí odkázat na pečlivé, přesvědčivé a především podrobné hodnocení provedených důkazů ze strany nalézacího soudu, a to na straně 11 - 12 v bodech 11 - 12 napadeného rozsudku (k bodu 1 výroku o vině), na straně 13 - 14 v bodech 16 - 17 napadeného rozsudku (k bodu 2 výroku o vině) a na straně 21 - 25 v bodech 25 - 27 napadeného rozsudku (k bodu 3 výroku o vině).
14. K jednotlivým odvolacím námitkám ve vztahu k jednotlivým výrokům o vině krajský soud uvádí následující.
15. Pokud se týče výroku o vině pod bodem 1) napadeného rozsudku, obžalovaná se doznala k předání pervitinu dne 10. 1. 2020 Haně F., avšak v ostatním namítá nevěrohodnost svědkyně Marcely M. Krajský soud však neshledal, že by se okresní soud při hodnocení důkazní situace odchýlil od zásad uvedených v § 2 odstavec 6 trestního řádu, pokud při vyslovení viny obžalované vycházel primárně z usvědčující výpovědi svědkyně Marcely M., když neshledal žádný důvod zavádající pochybnosti o její věrohodnosti a tato svědkyně jednoznačně po zákonném poučení o trestních následcích křivé výpovědi popsala vytykané jednání obžalované shodně v základních bodech v přípravném řízení i hlavním líčení. Jelikož nalézací soud hodnocení důkazů řádně, podrobně a logicky odůvodnil, je tímto hodnocením odvolací soud vázán ve smyslu § 263 odstavec 7 věta poslední trestního řádu. Nad rámec odůvodnění okresního soudu a k odvolacím námitkám krajský soud dodává, že svědkyně M. vskutku neměla žádný logický důvod křivě obvinít obžalovanou z distribuce návykové látky pervitin, když na toto jednání nelze vztáhnout odvolací argumentaci, že by jí samotné hrozilo trestní stíhání. Nelze přiznat důvodnost ani té odvolací námitce, že by výpověď svědkyně byla vágní či mlhavá. Naopak z protokolu o hlavním líčení ze dne 21. 2. 2022 plyne, že svědkyně, byť až na doplňující dotazy, upřesnila období, četnost, cenu a další okolnosti, za jakých od obžalované kupovala pervitin, což nalezlo svůj odraz v popisu skutku výroku o vině. Pokud nebyla nejdříve schopna zcela přesně určit, od kdy se tak dělo, je to zcela pochopitelné s ohledem na nikoliv zanedbatelný odstup času. Nelze tedy souhlasit s tím, že by nebylo prokázáno období, po které k distribuci docházelo. Nelze ani souhlasit s odvolací námitkou, že nebylo prokázáno, že se skutečně jednalo o pervitin. V tomto směru krajský soud poukazuje na skutečnost, že svědkyně M. byla v dané době pravidelnou uživatelkou této látky a jednoznačně uvedla, že pervitin, který od obžalované zakoupila, na ni měl obvyklé účinky. Při uvedení minimálního množství jedné prodané

dávky pak soud postupoval ve prospěch obžalované, když vycházel z minimální spotřební dávky 0,1 gramů. Krajský soud dále podotýká, že je danou výpověď nutno hodnotit i ve vztahu k předávce pervitinu Haně F. K této předávce totiž obžalovaná v přípravném řízení odmítla vypovídat a posléze v hlavním líčení sice připustila předávku, avšak uvedla, že to nebylo za peníze a F. pouze vracela dluh. Z výpovědi svědkyně Denisy C. však bylo zjištěno, že přímo viděla předávku i zaslechla, jak obžalovaná říká „máš to v kapse“, přičemž F. obžalované dávala peníze do ruky. Jednoznačně se tak i zde ukázala obhajoba obžalované jako nepravdivá, naopak bylo prokázáno, že návykovou látku pervitin jinému prodala, což zapadá do kontextu výpovědi svědkyně M. Nutno zdůraznit, že do zmíněného kontextu ostatně zapadá i skutek pod bodem 2) výroku o vině napadeného rozsudku, když byla obžalovaná zadržena a při sobě měla návykové látky.

16. Pochybení nebylo shledáno ani v použité právní kvalifikaci, pokud bylo jednání obžalované kvalifikováno jako přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odstavec 1 trestního zákoníku, přičemž lze odkázat na přílehlavé odůvodnění okresního soudu na straně 25 v bodě 28 napadeného rozsudku. Ostatně vůči užití právní kvalifikaci žádné odvolací námítky vzneseny nebyly. Obžalovaná jednala v úmyslu přímém, předvídaném v ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku.
17. Pokud se týče výroku o vině pod bodem 2) napadeného rozsudku, obžalovaná opět uplatnila odvolací námítky směřující proti hodnocení věrohodnosti svědkyně M. okresním soudem. Stra vyhodnocení důkazní situace okresním soudem lze ovšem odkázat na již výše uvedené, přičemž krajský soud musí opětovně konstatovat, že se okresní soud žádným způsobem nezpronevřil zásadám vyplývajícím z ustanovení § 2 odstavec 6 trestního řádu. Okresní soud opět vycházel z výpovědi svědkyně Marcely M., která po zákonném poučení o trestních následcích křivě výpovědi vypovídala shodně v přípravném řízení i hlavním líčení. Především uvedla, že batoh, v němž byly nalezeny návykové látky, není její, jakož i to, že již po zadržení ji obžalovaná požádala, ať polovinu drog vezme takzvaně na sebe. Zároveň svědkyně uvedla, že sama již drogy nebere a to ani v době, kdy ke skutku došlo, když už byla po detoxikační léčbě. Lze přiznat důvodnost odvolací námítky, že svědkyně by potenciálně ve vztahu k projednávanému skutku mohla čelit taktéž trestní odpovědnosti, bylo-li by prokázáno, že předmětný batoh a věci v něm nalezené jsou její. Na druhou stranu je nutno hodnotit i další důkazy a okolnosti projednávaného skutku. Poukázat je třeba na to, že batoh včetně drog byl nalezen v autě obžalované, v němž jela v danou dobu sama. Především je ale podstatné, že v dotčeném batohu byla nalezena i peněženka obžalované, která to výslovně uvedla v rámci výsledku v přípravném řízení. To ovšem jednoznačně nasvědčuje tomu, že batoh, resp. věci v něm náležely obžalované. Nelze pak přiznat logiku jejímu vysvětlení, že peněženku pouze ve spěchu do batohu hodila, neboť nelze rozumně předpokládat, že by si své osobní věci házela do cizího batohu. Okresní soud taktéž přílehlavě poukázal na nestandardní chování obžalované před zadržením, když se snažila policistům ujet, jakož i na další důkazy listinné i výpovědi policistů, na kteréžto odůvodnění lze pro stručnost již zcela odkázat.
18. Pochybení nebylo shledáno ani v použité právní kvalifikaci, pokud bylo jednání obžalované kvalifikováno jako přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu podle § 284 odstavec 2 trestního zákoníku, přičemž lze odkázat na přílehlavé odůvodnění okresního soudu na straně 25 v bodě 28 napadeného rozsudku. Ostatně vůči užití právní kvalifikaci žádné odvolací námítky vzneseny nebyly. Obžalovaná jednala v úmyslu přímém, předvídaném v ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku.
19. Pokud byl v rámci odvolacího řízení vznesen opětovně důkazní návrh spočívající ve výsledku svědka Jířího V., s tímto se vypořádal již okresní soud, když výslech zamítl pro nadbytečnost. Odvolací soud se s tímto závěrem ztotožňuje, přičemž ani v rámci odvolacího řízení nepovažuje za důvodné tohoto svědka vyslyšet, když při skutku přítomen nebyl a z ničeho nevyplývá, že by mohl jakkoliv okolnosti spáchání trestného činu dále objasnit. Proto byl v rámci odvolání vznesený důkazní návrh zamítnut pro nadbytečnost.

20. Pokud se týče výroku o vině pod bodem 3), nalézací soud důvodně dospěl k závěru, že obžalovaná je usvědčována svědeckou výpovědí poškozeného T. Č., který vypovídal v rámci trestního řízení konstantně, jeho výpověď neobsahovala logické rozpory a byla v souladu s dalšími provedenými důkazy. Poškozený jednoznačně po zákonném poučení o trestních následcích křivé výpovědi popsal jednání obžalované, která mu nepředávala sirotčí důchod po dobu, kdy opustil společnou domácnost a nebyl již fakticky v péči obžalované. Ač poté obžalované říkal, že důchod s babičkou potřebují a několikrát žádal o jeho vydání, ta mu odpověděla, že peníze bude mít ona, neboť je zákonný zástupce. Poškozený zároveň vyloučil, že by o důchodu hovořil se svým dědou, svědkem Pavlem Z. Nutno podotknout, že výpověď poškozeného nestojí osamoceně, ale jsou zde i důkazy další. Především se jedná o výpověď svědkyně Dany Č., babičky poškozeného, která ve shodě s ním popsala okolnosti nevyplácení sirotčího důchodu i přes výslovnou žádost poškozeného, jakož i to, že T. je v její faktické péči již od prosince roku 2019. Stejně vypovídal i svědek Pavel Č., strýc poškozeného. K tomu přistupují listinné důkazy, především zpráva České správy sociálního zabezpečení a přehled výplat sirotčího důchodu, z nichž plyne, že tyto byly ve vytýkaném období vypláceny v hotovosti obžalované. Okresní soud pak podrobně a obsáhle hodnotí provedené důkazy, přičemž jeho závěru o věrohodnosti výše uvedených svědků nelze nic vytknout, neboť postupoval zcela v souladu s § 2 odstavce 6 trestního řádu. Nelze proto přisvědčit odvolací námitce, že se nalézací soud nedostatečně věnoval otázce, proč uvěřil konkrétní skupině svědků. Okresní soud totiž přílehavě vyhodnotil obhajobu obžalované jako vnitřně rozpornou a v návaznosti na to hodnotil svědky Pavla a Zdeňku Z., rodiče obžalované, jako nevěrohodné, jejichž výpovědi byly ovlivněny snahou pomoci obžalované. S takovým hodnocením se krajský soud ztotožňuje, přičemž připomíná, že obžalovaná nejdříve tvrdila, že peníze poškozenému spořila na speciálním účtu zřízeném přímo na jeho jméno, načež u hlavního líčení změnila své tvrzení tak, že peníze odkládala na jeho vlastní popud svému otci, svědku Z., a ten je měl ukládat. Rozpory přitom nebyla schopna logicky vysvětlit, když toliko uvedla, že otec jí následně sdělil, že peníze má u sebe a speciální účet založen nebyl. To ovšem nevysvětluje, proč v přípravném řízení tvrdila, že sama zřídila synovi účet na jeho jméno. Zároveň obžalovaná nebyla schopná sdělit, v jaké částce je sirotčí důchod uspořen. Následně se ocitají v rozporu i tvrzení obžalované a svědka Z., kdy svědek tvrdil, že uspořený důchod ve výši 23 000 Kč je veden na spořicímu účtu svědka (nutno podotknout, že dle sdělení bankovního ústavu byl účet zřízen již v roce 2013 a 23 000 Kč je celkový zůstatek na účtu), oproti tomu obžalovaná u posledního hlavního líčení uvedla, avšak nedoložila, že její otec převedl částku 10 000 Kč na účet Revolut. Pokud by tedy tvrzení svědka Z. bylo pravdivé a důchod spořil nejdříve v hotovosti a následně jej vložil na svůj vlastní spořicí účet, pak by svědek od roku 2013 používal spořicí účet s nulovým zůstatkem. To samozřejmě odporuje logice, naopak to nasvědčuje tomu, že peníze na spořicímu účtu náleží svědku Z. a jedná se pouze o zastírací manévr a snahu obžalované a svědků Z. předstírat situaci, že sirotčí důchod byl spořen, ač jej obžalovaná spotřebovala pro vlastní potřebu. Pokud by šlo skutečně o naspořené prostředky sirotčího důchodu, je nepochopitelné, proč by nejspíše po zahájení trestního stíhání nebyla tato částka poškozenému vrácena. Obdobně jako k tomu došlo v řízení pro zanedbání povinné výživy. Nutno poukázat i na další skutečnosti, a to, že sám svědek Z. odůvodnil údajnou žádost, aby mu obžalovaná sirotčí důchod předávala, stavem obžalované a obavou, aby peníze neutratila. K tomu přistupuje tehdy aktuální zneužívání návykových látek obžalovanou a její zhoršený psychický stav, stejně jako existence exekučních řízení vůči ní vedených. Dodát lze, že ve vytýkaném období obžalovaná vůči poškozenému neplnila ani vyživovací povinnost, kterou splnila až dodatečně po zahájení úkonů trestního řízení, když doplatila dlužné výživné z prostředků jí poskytnutých jejími rodiči. Z těchto okolností lze bezpochyby dovodit motiv obžalované k vytýkané trestné činnosti spočívající ve finanční tísní a nedostatečnosti.
21. Pochybení nebylo shledáno ani v použité právní kvalifikaci, pokud bylo jednání obžalované kvalifikováno jako přečin zpronevěry podle § 206 odstavec 1 trestního zákoníku, přičemž lze odkázat na přílehavé odůvodnění okresního soudu na straně 25 - 26 v bodě 28 napadeného rozsudku. Ostatně vůči užití právní kvalifikaci žádné odvolací námitky vzneseny nebyly, resp.

nesprávné právní posouzení bylo odvozováno od odlišného skutkového stavu, který však není výsledkem provedení dokazování. Obžalovaná jednala v úmyslu přímém, předvídaném v ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku.

22. Lze shrnout, že okresní soud zákonným a logickým způsobem vyhodnotil provedené důkazy, z čehož zjistil správný skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci ve vztahu ke všem výroky o vině napadeného rozsudku, a odvolací námitky zpochybňující zjištěný skutkový stav, věrohodnost svědků a hodnocení důkazů nalézacím soudem nejsou důvodné.
23. Pokud jde o uložené tresty, dospěl krajský soud v rámci své přezkumné činnosti k závěru, že ani ty nelze považovat za nezákonné či nepřiměřeně přísné.
24. Okresní soud věnoval náležitou pozornost hodnocení dosavadního způsobu života obžalované, zohlednil její trestní minulost, povahu a závažnost spáchaných trestných činů, její osobní poměry i možnosti nápravy. Na toto hodnocení na straně 26 v bodech 29 – 30 odůvodnění napadeného rozsudku okresního soudu krajský soud proto plně odkazuje. Okresní soud přitom v souladu se zákonem ukládal trest souhrnný podle § 43 odstavec 2 trestního zákoníku, jelikož se obžalovaná dopustila projednávaných trestných činů dříve, než jí byl dne 21. 5. 2021 doručen trestní příkaz Okresního soudu v Ostravě ze dne 30. 3. 2021, sp. zn. 71 T 37/2021. Krajský soud zdůrazňuje, že obžalované přitěžuje, že se dopustila více trestných činů. Pokud s přihlédnutím k tomu, že obžalovaná nebyla mimo již výše citovaný trestní příkaz dosud soudně trestána, jí byl v rámci nejprísnejší trestní sazby stanovené v § 283 odstavec 1 trestního zákoníku v rozsahu 1 – 5 let trestu odnětí svobody uložen stále ještě výchovný souhrnný podmíněný trest odnětí svobody v trvání 2 roků, tedy v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby, jehož výkon byl odložen na zkušební dobu v trvání 2 roků a 6 měsíců, rozhodně nelze konstatovat, že by šlo o trest nepřiměřeně přísný. Naopak se jedná o trest, který plně vystihuje závažnost spáchaných trestných činů a osobu obžalované. Ostatně proti výroku o trestu nebyly vzneseny ani žádné konkrétní odvolací námitky. Uložil-li okresní soud zároveň také trest propadnutí věci podle § 70 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, pak ani v tomto případě nepochybil, když se obžalovaná projednávané trestné činnosti pod body 1) a 2) dopustila právě za použití věci ve výroku napadeného rozsudku specifikovaných, když se jedná o vydané a zajištěné návykové látky, které představují nástroj trestné činnosti. Obdobně trest propadnutí věci, finanční hotovosti v hodnotě 500 Kč, byl uložen v souladu se zákonnými podmínkami podle § 70 odstavec 1 trestního zákoníku, jelikož se jedná o finanční hotovost, kterou obžalovaná převzala od Hany F. za předaný pervitin, tedy jde o bezprostřední výnos z trestné činnosti. Nalézací soud taktéž správně obžalované podle § 73 odstavec 1, odstavec 3 trestního zákoníku uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 15 měsíců, přičemž se jedná o zopakování výroku z předchozího odsouzení, ve vztahu k němuž byl ukládán trest souhrnný.
25. Uložené trestní sankce proto splňují veškerá zákonná kritéria uvedená v §§ 37 – 39 trestního zákoníku.
26. Pochybení neshledal krajský soud ani ve výroku o náhradě škody. Jak nalézací soud přiléhavě shrnuje pod bodem 31 odůvodnění napadeného rozsudku, poškozený T. Č. se řádně a včas u hlavního líčení dne 11. 10. 2021 připojil s nárokem na náhradu škody ve výši 35 370 Kč představující souhrnnou výši sirotčího důchodu, kterou si obžalovaná neoprávněně ponechala pro vlastní potřebu. Jestliže tedy nalézací soud podle § 228 odstavec 1 trestního řádu uložil obžalované povinnost zaplatit poškozenému T. Č. na náhradě škody právě částku 35 370 Kč, postupoval zcela správně. Z provedení dokazování přitom nevyplynulo, že by došlo k byt' i částečné náhradě škody. Nelze přitom přisvědčit odvolací námitce, že by v náhradě škody měla být zohledněna koupě mobilního telefonu ve výši asi 7 000 Kč. Předně ve vztahu k tvrzení o zakoupení mobilního telefonu nebyl předložen žádný doklad prokazující jeho konkrétní cenu, ani datum pořízení. Není ani zřejmé, kdo konkrétně telefon zakoupil, zda to byla obžalovaná nebo její rodiče. Předně je ale podstatné, že dle výpovědi poškozeného si telefon plánoval zakoupit sám a obžalovaná se sama

nabídla, že mu jej koupí. Z povahy věci se tedy jedná o dar, nikoliv o plnění, které by bylo možné započíst na úhradu neoprávněně užitého sirotčího důchodu.

27. Z výše uvedených důvodů krajský soud odvolání obžalované Jany Č. jako nedůvodné zamítl podle § 256 trestního řádu.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Príslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-m) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 4. října 2022

Mgr. Monika Zubková v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
Mgr. Adam Falter v. r.